

— Իշխանի, նախարարի, եպիսկոպոսի, վարդապետի գործն շատ դիրին է, եղբայր, մենք ժողովուրդս մտածենք, որ իշխանին էլ, քահանային էլ, աւագակին էլ, հասնելու ենք, տալու ենք: Դու այդ մարդուն ծառայելովդ ի՞նչ օգուտ ունեցար, այդ պատմէ մեզի:

— Վրանիս աստուած կայ, ես այդ մարդէն երկրէ երկինք գոհ եմ. ամէն տարի իմ ու տանս պետքը կը հոգար, մինչեւ իմ թուղթերս տարին անգամ մը ինք կը գրեր եւ կ'ուղարկէր, պատասխանները ձեռքս կը հասցնէր հիւանդ որ լինէի կը նայէր, կը հոգար, միայն ինձի չէ՝ ամէն իւր ծառայողներուն հետ այսպէս կը վարուէր:

— Այդ մարդը Արծրունի՞ է:

— Այո՛:

— Ինչո՞ւ Զայաստան կը թողու կ'երթայ, մենք այդպիսի իշխանի մը պէտք ունինք, այդպիսի քաշ մը եւ լաւ մը երկիրը կը պահէր թշնամիներէն, աւագակն երէն եւ քեզի պէս սրիկայ երիտասարդներն էլ կը խելօքցնէր, մարդ կ'ընէր:

— Ուղորդ է, Կարապետ եղբայր, շատ ճշմարիտասացիր: Զիմա ձեր իշխանն ո՞վ է:

— Աշոտն է, Արծրունին. վատ մարդ չէ, բայց ի՞նչ կարող է անէի երկիրը չի կրնար պաշտպանել. երբ թշնամին քիչ է, սակաւաթիւ է, այդ իշխանները կը վազեն վրան, կը ցրուեն, իսկ երբ շատ է, կը քաշուին իրենց բերդերն, իրենց ամրոցներն, վերեն կը նային թէ անօրէնը ի՞նչ կընէ, ինչպէ՞ս կսպաննէ, ինչպէ՞ս գերի կը տանի, ինչպէ՞ս կայրէ, ինչպէ՞ս կը յափշտակէ: Եւ երբ նա կ'երթայ, կ'իջնեն իրենց ծա կ'երեն, ժողովուրդը կը կսկծան եւ կը յորդորեն, որ նորէն ցան են, նորէն հնձեն, նորէն շինեն: Ահա մեր վիճակը: Այդ անիծած արաբը դեռ երէկ էր, որ եկաւ քանդեց, ապականեց երկիրը. ի՞նչ ըրաւ Աշոտ մեծ իշխանը, գնաց ամրացաւ բերդերը, ընծանէր, պատանդներ դրկեց արաբին, ինքզինքը ազատեց, ճշմարիտ է, մեզ ալ ազատեց, բայց բանը բանէն անցնելէն վերջը: